

Đến một ngày...

Đến một ngày nào đó, khi đã chín muồi... ta bỗng nhận ra nhiều điều vi diệu của cuộc sống, như một căn duyên chợt đến để cảm nhận, để hiểu biết sâu xa hơn, không còn hời hợt như những ngày xưa - theo lời người đi trước hay cho là ta đã ngộ ra....

Đến một ngày nào đó, ta bỗng nhận ra sự xuyên suốt lẽ ra phải có trong những ngày tháng mà mình đã bỏ lại sau lưng, trong những con đường mình đã đi qua trong cuộc sống - khi trời đất tĩnh lặng - khi lòng ta lắng xuống tận đáy kí ức tâm hồn – lắng xuống để ta nghe từng hơi thở vào ra, lan tỏa đến tận những tế bào trong cơ thể... Ta chợt nhận ra trong quá khứ dù đã làm được nhiều việc nhưng chỉ là một quán tính của con người năng động, của cảm nhận hài lòng cùng mong ước say mê chiến thắng và sự tự khẳng định mình trong xã hội.

Đến một ngày nào đó, ta bỗng nhận ra sự vô tình, hời hợt của bản thân với những giá trị khác ngoài chuyện danh lợi, chỗ ngồi ...và những tấm chân tình của những người bạn đã xa.... Cái thói quen thường tìm tòi, moi móc sự chưa hoàn thiện của người khác mà quên đi hay cố tình che đậy cái yếu kém của chính mình – nhận ra được cái bản ngã kiêu hãnh và cái tôi luôn chen chân đứng cùng một chỗ, tự cho cái tầm nhìn, tầm hiểu biết của mình là xa và rộng nhất.

Đến một ngày nào đó, ta chợt hiểu được qui luật thâm sâu tuyệt vời của cuộc sống là một quá trình liên tục không ngừng nghỉ của Cho và Nhận. Rồi ta ngộ ra rằng: sự tha thứ, bao dung, nhìn nhận lại những gì, những người đã từng làm ta đau đớn....và ngay đó cũng là một sự cho đi và những tổn thương tinh thần tưởng chừng không bao giờ được lành lại bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng, không còn nhức nhối như xưa.

Đến một ngày nào đó, ta chợt ý thức và cảm thấy sự mới mẻ tinh khôi của ngày hôm nay dù đứng trước những nỗi đau, lỗi lầm, mất mát của ngày hôm qua nhưng sự thanh thản, nhẹ nhàng vẫn đang có mặt và đó chính là những gì ta có cho ngày hôm nay và dành cho ngày mai.

Đến một ngày nào đó, ta nhận ra bầu trời đêm luôn lấp lánh ngàn vì sao dù đêm nay mây đen vây phủ, bên dưới đó là sự bùng sáng của một con tim đầy niềm tin, khi mây đen bay đi, ngàn sao vẫn lấp lánh như chiếc đèn lồng đầy tin yêu ấm áp...ta sẽ hiểu thêm rằng hạnh phúc không phải chỉ là nụ cười mà đôi khi còn là giọt nước mắt rơi trên bờ vai tựa nương, tin cậy của ai đó trong cuộc đời này.

Và đến ngày đó, ta sẽ cảm thấy sự thừa thãi của ngôn từ, sự ám áp cho đi của tình thương thắm lặng, ta sẽ hiểu sâu xa hơn ý nghĩa của sự chia sẻ và sự nhiệm màu trong sáng của ánh mắt ai đó chợt nhìn ta. Ta cảm nhận được sợi dây kết nối người với người, điềm tĩnh, an nhiên trong sự chuyển động của vô thường, ta nhận ra sự tồn tại của cuộc sống và chợt thấy ý nghĩa vô vàn quý báu của khoảnh khắc có được ngày hôm nay... Bây giờ và ở đây – Hãy sống trong từng bước chân, từng hơi thở.

Hiên Trúc – 04. 2018

Tâm Hải Đức

Chuyến Đến: Tiểu Mai

Ngày 01/06/2018

www.vietnamvanhien.org